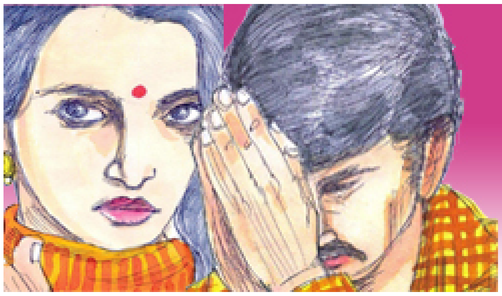

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

"పాపం తన్మయి కాలికి దెబ్బ తగిలిందిరా" చెప్పాడతనితో.

"తన్మయీ మేమూ పెద్దవాళ్ళం అయ్యాం బెట్టింగుల్లాంటివి ఎప్పుడో మానేశాం. నువ్వు యిలాంటివాటికి దూరంగా వుండమని నాకు క్లాస్ పీకి వెళ్ళాక, ముఖ్యంగా సందీప్‌ని దూరంగా వుంచమని నాకు మరీ మరీ చెప్పిన తర్వాత.. నువ్వు చెప్పావని వాడితో చెప్పాను.

వాడు అప్పుడే యిలాంటివన్నీ మానేశాడు. ఇప్పుడంతా క్లియర్ అయినట్టేనా? ఇక బాల్ యివ్వు" అన్నాడు యిద్దరివంకా చూసి నవ్వుతూ.

పట్టుబడ్డ దొంగల్లా అయ్యింది మా ఇద్దరి పరిస్థితి.

ఈ వెంకట్ అప్పటికీ, యిప్పటికీ ఏం మారలేదు. భలే యిరుకున పెట్టేస్తాడు మనుషుల్ని.

"సందీప్ నిజంగానే నేను చెప్పాననే మానేశాడా?"

నా ప్రశ్నకి జవాబు తెలుసుకోవాలని సూటిగా అతని కళ్ళలోకి చూశాను. కానీ అతను నాకా అవకాశం యివ్వలేదు.

ఠక్కున నా చేతిలోని బాల్‌ని లాగేసుకుని "పదరా!" అంటూ వెంకట్‌తో పాటు వెనక్కి తిరిగాడు.

ఒక్క క్షణం నిరాశగా అనిపించింది. అతన్ని వెనకనుంచి చూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయాను.

"హలో"

ఎప్పుడు వచ్చిందో స్వప్న వెనుక నుంచి నా భుజం మీద చెయ్యివేస్తూ పిలిచింది.

"అబ్బా" వెనక్కి తిరగబోతూ, బాధగా మూలిగాను.

"ఏమైంది?" అడిగింది కంగారుగా.

"ఎడమకాలి మడమకి దెబ్బ తగిలింది. చిన్న దెబ్బేలే" అన్నాను నవ్వే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"పోనీ, షాపింగ్ యింకోరోజు చేద్దాంలే" అంది స్వప్న కంగారుపడిపోతూ.

"చిన్న దెబ్బే. అదే ఒక యాంగిల్‌లోనే నొప్పి పుడుతుంది. ఐ కెన్ మేనేజ్. పద" అన్నాను ధైర్యంగా.

ఇద్దరం షాపింగ్‌కి బయల్దేరాం. ఒక రెండు గంటలు గడిచినా మా షాపింగ్ పూర్తికాలేదు. సిటీలో షాపింగ్‌కి అలవాటుపడ్డ మాకు, ఆ చిన్న టౌన్‌లో షాపింగ్ చేయడం కష్టంగానే తోచింది.

చివరిలో, ఎలాగే ఓ నాలుగు చుడీదార్‌లు సెలెక్ట్ చేసింది స్వప్న.

ఆ తర్వాత స్వప్న వాళ్ళ బామ్మకి చీరలు కొనే పనిలోపడ్డాం. నాలుగు షాపులు తిరిగినా, నాణ్యమైనవీ, నచ్చినవీ దొరకలేదు.

"పోనీ బామ్మ షాపింగ్ ఆంటీని చెయ్యమనరాదూ" అన్నాను విసుగుపుట్టి.

"ఇంకా నయం. మా అమ్మ చీరలు కొన్నదంటే, అవి చిరిగిపోయి పీలికలైపోయేదాకా, అవి మోకుల్లాగా వున్నాయనీ, ముడుచుకుపోతున్నాయనీ నసపెట్టి చంపేస్తుంది మా బామ్మ. ఎంతైనా అత్తగారు కదా!.

అందుకే బామ్మకి చీరలు కొనే డ్యూటీ నాది. నిజానికి యివాళ బామ్మకోసం షాపింగ్ చేద్దామనే బయలుదేరాను. ఆవిడ పేరు చెప్పి నేను కొనుక్కుంటున్నాను" అంది స్వప్న నవ్వుతూ.

నాకు మాత్రం నవ్వు రాలేదు.

"దేవుడా! యింకా తిరగాలి కాబోలు" అనుకున్నాను.

ఇంకో రెండు షాపులు తిరిగాక, మా అదృష్టం ఫలించి, స్వప్న వాళ్ళ బామ్మ కోరిన రంగుల్లో చీరలు దొరికాయి.

వాటిని, వాట్సప్‌తో ఫోటో తీసి పంపి, ఓకే అనిపించుకున్న తర్వాత మా షాపింగ్ అఫిషియల్‌గా పూర్తయ్యింది.

"ఇక నా వల్ల కాదు. ఒక్క అడుగు వెయ్యలేనింక" చెప్పేశాను నేను.

"ఐస్ క్రీం షాప్‌కి వెళదాం పద. కాసేపు కూర్చోవచ్చు" అంటూ ఐస్ క్రీం పార్లర్‌కి తీసుకెళ్ళింది.

చెరొక ఐస్‌క్రీం కప్పు తీసుకుని, కార్నర్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాం.

"ఇంతకీ తనీష్ మీ యింట్లో అందరికీ నచ్చినట్టేనా?" అడిగాను స్పూన్‌తో ఐస్‌క్రీంని కదిలిస్తూ.

"నీకేమన్నా డౌటా?" స్వప్న నవ్వింది.

"ఇంతకీ తనీష్‌కీ నీకూ పరిచయం ఎలా అయ్యింది?" అప్పటికే రెండురోజులనుంచి నా మెదడులో నానుతున్న ప్రశ్నని బైటపెట్టాను.

ఐస్‌క్రీంని చప్పరిస్తూ పెదాలను ఒత్తిపట్టి నవ్వింది స్వప్న.

"మా ఇద్దరికీ సుజిత అనే ఓ కామన్ ఫ్రెండుంది. దాని బర్త్‌డే పార్టీలో కలిశాం. నిజానికి తనీష్ సుజిత అన్నయ్య ఫ్రెండు. ఇద్దరూ కలిసి బెంగుళూరులో రియలెస్టేట్ బిజినెస్‌లో యిన్వెస్ట్ చేశారట. అనుకోకుండా, సుజీ బర్త్‌డే టైంకి హైదరాబాదులో వుండడం, పార్టీకి రావడం, నాకు పరిచయం కావడం, అన్నీ అలా కాజువల్‌గా జరిగిపోయాయి. మే బి యిట్స్ డెస్టినీ" అంది మెరిసే కళ్ళతో.

"ఇంతేనా నీ లవ్‌స్టోరీ" అన్నాను తేలిగ్గా మూతి విరుస్తూ.

"ఏం బాలేదా?"

"బావుండడానికి ఏముందీ? పార్టీలో కలిశారు. నీదో.. అతనిదో 'లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్' అయ్యుంటుంది. ఆ తర్వాత నెంబర్స్ ఎక్స్‌ఛేంజ్ చేసుకున్నారు. ఫేస్‌బుక్‌లో, వాట్సప్‌లో కనెక్ట్ అయ్యారు. ముందు మెసేజ్‌లు, అవుటింగ్‌లూ. ఒకరోజు అతను ప్రపోజ్ చేసి వుంటాడు. వెంటనే, నువ్వు అతన్ని తెచ్చి మీ ఉఇంట్లో పరిచయం చేశావు. అంతేనా?"

''కథలా వింటే అలానే అనిపిస్తుంది. నిజంగా నువ్వెవరినన్నా ప్రేమిస్తే కదా తెలిసేది. తనీష్ నన్ను ప్రపోజ్ చేసిన తీరు వండ్రఫుల్. నన్ను డిన్నర్‌కి పిలిచిన రోజు రాత్రి రెస్టారెంట్ అంతా తనే బుక్ చేడాడు. అంత పెద్ద డైనింగ్ హాల్లో మేం యిద్దరమే వున్నాం. హాలు మొత్తం ఎర్రని గులాబీలతో అలంకరించి వుంది. పెద్ద పెద్ద గ్లాస్ విండోల మీదుగా లైట్లు వెలుగుతూ వున్నాయి. రంగురంగుల నక్షత్రాల్లా వెలిగే లైట్ల మధ్య, గులాబీ తోటలోకి అడుగుపెట్టినట్టుగా అనిపించింది నాకా క్షణం.

అప్పుడే నాకు అర్థం అయ్యింది. 'ఇట్స్ గోయింగ్ టు బీ బిగ్ డే' అని. అనుకున్నట్టుగానే, తనీష్ నన్ను ప్రపోజ్ చేశాడు. అది నా లైఫ్‌లో మర్చిపోలేని మూమెంట్. ఆ రోజు అతను చెప్పిన మాటలు నాకు యింకా గుర్తున్నాయి. అప్పుడు యిచ్చిందే ఈ డైమండ్ రింగ్'' అంది చేతిని ముందుకు చూపిస్తూ.

స్వప్న చెపుతూనే వుంది. నా పాటికి నేను ఆలోచనల్లో కూరుకుపోయాను.

ఒకవేళ సందీప్ నన్ను ప్రపోజ్ చేస్తే ఎలా చేస్తాడు? ఖచ్చితంగా డైమండ్ రింగ్ మాత్రం కొనలేడు. బహుశా ఓ గులాప్పువ్వు కొంటాడేమో.

ఇక్కడికి దగ్గర్లో 'కానీ' ఖర్చు లేకుండా దొరికే రొమాంటిక్ ప్లేస్ అంటే, బీచ్ ఒక్కటే వుంది. కాబట్టి ఆ గులాప్పువ్వు నలక్కుండా, ఓ ఖాళీ టూత్ పేస్ట్ డబ్బాలో పెట్టుకుని, నన్ను బైక్ మీద ఎక్కించుకుని బీచ్‌కి తీసుకెళతాడు.

అక్కడ చల్లగాలిలిలో, తడి యిసుకలో కాళ్ళు దిగబడిపోతూ వుంటే యిద్దరం చేతిలో చెయ్యి వేసుకుని నడుస్తూ వుంటాము.

ఇంతలో సందీప్ సడన్‌గా ఆగిపోయి, చొక్కాలోపలనుంచి అట్టపెట్టె తీసి నా ముందు మోకాళ్ళ మీద కూర్చుంటాడు.

''ఈ టూత్ పేస్ట్ డబ్బా ఏంటబ్బా?'' అని నేను ఆలోచించేలోపే దాన్లోంచి గులాప్పువ్వుని బైటకి తీస్తాడు.

అవతల, సూర్యాస్తమయం అవుతూ వుంటే ఆకాశం అన్ని రంగులు అందంగా అద్దుకుని వుంటుంది. ఇంకోపక్క చల్లగా కాళ్ళని తడుపుతూ సముద్రపు అలలు.

మాతోపాటు అక్కడ వాకింగ్ చేసేవాళ్ళూ, యిసకలో గూళ్ళు కట్టి ఆడుకునే పిల్లలూ అందరూ ఒక్కసారిగా ఆగిపోయి మావైపు చూస్తారు.

సందీప్ పువ్విచ్చి 'నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?' అని అడిగాక చప్పట్లు కొట్టడానికి రెడీగా వుంటారు.

''వావ్! వాటె బ్యూటిఫుల్ మూమెంట్'' అనుకుంటుండగానే, ఇంతలో గుంపులో నుంచి ఎవరో 'ఆ అమ్మాయి మన టౌన్ ప్లానింగ్ ఆఫీసరుగారి అమ్మాయి కదూ' అని అరుస్తారు. వెంటనే నేను భయపడి పరుగందుకుంటాను.

సందీప్, క్రికెట్ ప్లేయర్ కాబట్టి, నన్ను ఈజీగానే పట్టుకోగలడు. నేను గబుక్కున ఆ పువ్వు తీసుకుని, ''యస్'' చెప్పేస్తాను.

ఇంటికి వచ్చాక, ఆ పువ్వుని ఏ ఫ్లవర్ వాజ్‌లో పెట్టినా, మా అమ్మ కనిపెట్టేస్తుందనే భయంతో దాన్ని పుస్తకాల మధ్యలో పెట్టి 'అప్పచ్చి' చేసేస్తాను.

ఆ తర్వాత ఎలాగొలా మా పెళ్ళి అవుతుంది. అదెలాగో వూహించడం కష్టంగా తోచి, ఆ పార్ట్ వదిలేశాను.

కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత, మా పాప అడుగుతుంది.

"ఈ ఎండిపోయిన పువ్వేంటీ మమ్మీ" అని.

అప్పుడు నేను "మీ డాడీ" అంటూ మొదలుపెట్టి కథంతా చెబుతాను. ఈలోపు నా నాలుగేళ్ళ కొడుకు వచ్చి, శపీమని ఆ పువ్వు రెక్కలన్నీ లాగి తుంపి పడేస్తాడు.

ఎన్నో సంవత్సరాల నుంచి అణిగిపోయి, ఎండిపోయిన ఆ కాస్త గుర్తుకూడా ఆ రోజుతో చిత్తు చిత్తు అయిపోతుంది.

స్వప్నకి వున్నట్టు నా దగ్గర మా ప్రేమకి గుర్తుగా డైమండ్ రింగ్ వుండదు. కానీ మా పిల్లల రూపంలో మా ప్రేమ సజీవంగా వుంటుంది.

అంతే.

'నో డైమండ్ రింగ్, నో డైమండ్ రింగ్' అంటూ పెద్దగా అరిచాను.

"ఏంటా అరుపులు? నేను కథ చెబితే నువ్వు ఏకంగా పిక్చరే వేసుకుంటున్నావా?" అంది స్వప్న నా మొహం మీద చెయ్యి ఆడిస్తూ.

"ఓహ్! బ్యూటిఫుల్ పిక్చర్‌లే. అన్నట్టు ఈ ప్రపోజల్ వ్యవహారం జరిగి యేడాది అయ్యిందని చెప్పినట్టు గుర్తు నాకు. మరి ఈ యేడాదిగా మీ మధ్య" ఆగలేక ఐస్ క్రీం చప్పరిస్తూ అడిగేశాను.

"నీ అనుమానం నాకు అర్ధమైంది. గత మూడునెలల నుంచి ఉయ్ ఆర్ లివింగ్ టు గెదర్. హైదరాబాద్‌లో ఉన్నన్ని రోజులూ అతను నా అపార్ట్‌మెంట్‌లో వుంటాడు" ముందుకి వంగి చిన్నగా చెప్పింది.

"ఓ మైగాడ్" నా చేతిలో స్పూన్ కప్పులోకి పడిపోయింది.

"ఇంట్లో వాళ్ళకి తెలియకుండా యింత పెద్ద స్టెప్పా? ఏమైనా నీకు చాలా ధైర్యం స్వప్నా" అన్నాను కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ.

నా మాటలకి స్వప్న మొహంలో రంగులు మారాయి.

"నేనేమో అల్ట్రా మోడ్రన్ సొసైటీలో పెరగలేదు. చిన్నప్పటి నుంచి మనం చూసిన లోకం ప్రభావం నామీద కూడా వుంది. ఇలాంటిపని చేయాలంటే నాకూ భయమేసింది.

మా సైకాలజీ వాళ్ళ భాషలో చెప్పాలంటే చిన్నప్పట్నుంచి చూసిన సొసైటీ కట్టుబాట్లన్నీ 'స్ట్రాంగ్ కాగ్నిటివ్ బిలీవ్స్' లాగా నా మెదడులో స్టక్ అయి వున్నాయి. ఏ సెక్యూరిటీలేని రిలేషన్‌తో ముందుకు వెళ్ళడానికి నేనూ భయపడ్డాను.

కానీ తనీష్‌ని కోల్పోతానన్న భయం. ఆ భయాన్ని దాటేసింది నేను పూర్తిగా అతన్ని నమ్మినట్టు, నమ్మించడానికే ఒక అడుగు ముందు వేశాను. నేనేకాదు ప్రేమించుకునే జంటల్లో చాలాశాతం మంది అమ్మాయిలకి నాకెదురైన పరిస్థితిఏ ఎదురౌవుతుంది" చెప్పింది భారంగా.

"ఓ! ఏమన్నా అంటే, 'నీకు నామీద నమ్మకం లేదా?' అని దబాయిస్తారు కాబోలు. పోనీలే మీ లవ్‌స్టోరీకి ఓ హేపీ ఎండింగ్ వచ్చేసింది కాబట్టి, నువ్వు యింకెక్కువ ఆలోచించక్కర్లేదు" అన్నాను నవ్వేస్తూ.

"థాంక్యూ తనూ" చప్పున ముందుకి వంగి నా చేతులు పట్టుకుంది.

"ఈ విషయం నీతో చెప్పాక, నా మనసులో భారం దించుకున్నట్టుగావుంది ఈ యింట్లో ఎవరికీ ఈ విషయం గురించి తెలియదు. నువ్వు పొరపాటున కూడా..."

"చెప్పొద్దంటావ్. అలాగే" అన్నాను స్వప్న వాక్యాన్ని పూర్తి చేస్తూ.

"థాంక్యూ" స్వప్న ఆర్ద్రంగా చెప్పింది.

"చాల్లే నీ ఫార్మాలిటీస్. ఇక ఈ ఐస్ క్రీం కాస్తా మిల్క్ షేక్ అయిపోయింది కానీ పద వెళదాం" అన్నాను హేండ్‌బాగ్ తగిలించుకుని లేస్తూ.

షాపింగ్ ఉత్సాహంలో తెలియలేదుకానీ క్రికెట్ బాల్ తగిలినచోట పాదం బాగానే వాచి నొప్పి చేసింది.

ఈ వంకతో ఓ వారంపాటు రావొద్దని చిత్రకి ఫోన్ చేసి చెప్పాను. హాయిగా, ఏడింటిదాకా నిద్రపోయి లేచి చిన్నగా కుంటుతూనే వెళ్ళి స్నానం చేసి రెడీ అయ్యి హాల్లోకి వచ్చాను.

నేను వచ్చేసరికి, అమ్మ వంట రాజ్యంగారి అమ్మాయికి క్లాస్ పీకుతూవుంది.

"ఫేస్ బుక్‌లో, ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో ఫ్రెండ్షిప్పుల విషయంలో జాగ్రత్తగా వుండాలి. పర్సనల్ ఇన్ఫర్మేషన్ సోషల్ ఫామ్స్‌లో ఎక్కువగా షేర్ చేయడం మంచిది కాదు.

ముఖ్యంగా, నీలాంటి టీనేజ్‌లో వుండే ఆడపిల్లల్ని టార్గెట్ చేయడానికి యిలాంటి సోషల్ నెట్‌వర్క్ సైట్లని క్రిమినల్స్ బాగా వాడుకుంటున్నారు.

మీ యింటికి నీకోసం వచ్చే ఫ్రెండ్సంతా మీ అమ్మకి ఎలా తెలుసో నీ సోషల్ నెట్‌వర్క్‌లో వుండే ఫ్రెండ్స్ కూడా మీ అమ్మకి తెలియాలి. ఇదంతా నీ సెక్యూరిటీ కోసమే.

"అమ్మ చెబుతూ వుంటే ఆ అమ్మాయి చేతులు నులుముకుంటూ, బిక్కమొహం వేసుకుని వింటూ వుంది.

ఆ వయసులో నేనూ అలాగే భయపడేదాన్ని. మనుషుల్లోని చీకటి కోణాల గురించి కొత్తగా తెలుసుకుంటున్నప్పుడు భయపడడం సహజం."

"నువ్వు మరీ అంత భయపడక్కర్లేదు. సోషల్ నెట్‌వర్క్స్ వాడుకో. కానీ, కాస్త జాగ్రత్తగా అంతే" వాతావరణాన్ని తేలికచేస్తూ అన్నాను.

"తనూ!" అమ్మ సీరియస్‌గా నా వైపు చూసింది. నేను తక్కున నోరు మూశాను.

అమ్మ ఈసారి రాజ్యంగారి వైపుకి తిరిగింది.

"మనకి ఈ కాలం పద్దతులూ, అలవాట్లూ తెలియదని చేతులు కట్టుకుని కూర్చుంటే సరిపోదు. పిల్లల కోసం కష్టపడుతున్నారు మీరు. అది మాత్రమే సరిపోదు. వాళ్ళని సరైన పద్దతిలో పెంచడానికి మనకి తెలియని కొత్తవిషయాల్ని నేర్చుకునే ప్రయత్నం కూడా చేయాలి.

ఇదేం బ్రహ్మ విద్యేం కాదు.

మీ అమ్మాయి ఈ మెయిల్ ఎకౌంట్లూ, ఛాటింగ్ ఎకౌంట్లూ చూడడం నేర్చుకోండి. పిల్లలతో బాటూ మనమూ నడిచి చూస్తేగానీ, వాళ్ళ యిబ్బందులేంటో మనకీ అర్థంకావు. కాలాన్ని బట్టి మనమూ మారాలి."

రాజ్యంగారు అమ్మ చెప్పే విషయాల్ని భక్తిశ్రద్ధలతో వింటూ వుంది.

"చూడమ్మా ఏ రిలేషన్ అయినా హానెస్ట్‌గా వుండాలి. నీకు యింకొంచెం వయసు వచ్చేవరకు మీ అమ్మా నాన్నలకి తెలియని ప్రపంచంలో నువ్వు తిరగకుండదు. రేపు నీకేదైనా సమస్య వస్తే చూసుకోవలసింది వాళ్ళే" ఆ అమ్మాయికి మళ్ళీ గట్టిగా చెప్పింది.

ఆ తర్వాత ఏం జరగబోతుందో వూహించి, నేను లేచే లోపలే అమ్మ "తనూ.." అంటూ పిలిచింది.

నేను తిరిగి తక్కున కూర్చున్నాను.

"రాజ్యం ఆంటీకి ఆ మెయిల్ ఎకౌంట్లూ, ఛాటింగ్ ఎకౌంట్లూ ఎలా చూసుకోవాలో నేర్పించు" చెప్పి.

"నీ ఐడి, పాస్‌వర్డ్‌లు ఆమెకి యివ్వు" అని ఆ అమ్మాయికి చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

టీనేజ్ అమ్మాయిలు కనిపిస్తే చాలు. ఉపన్యాసం మొదలుపెడుతుంది అమ్మ. దానికి ఏ కారణం అవసరంలేదు. హుం...

"మామ్! యూ ఆర్ యింపాజిబుల్" అనుకుంటూ టీపాయ్ మీద వున్న లాప్‌టాప్‌ని అందుకున్నాను.

ఎలాగో తంటాలుపడి, కష్టం మీద రాజ్యంగారికి కొంత వివరించాను.

"మిగతాది రేపు నేర్చుకుంటాలే అమ్మా" అంది ఆవిడ ఓ అరగంట గడిచాక.

"దీనికంటే కూతుర్ని నమ్మడం 'ఈజీ' అని ఆవిడ ఫిక్సయిందని నాకు అర్థమయ్యింది."అందరూ మా అమ్మలు ఉండలేరు కదా! బహుశా, సింగిల్ పేరెంట్‌గా ఉండి ఆడపిల్లని పెంచడం వల్లేమో. కొన్ని విషయాల్లో చాలా సీరియస్‌గా వుంటుంది అమ్మ.

రాజ్యంగారు కూతుర్ని తీసుకుని వెళ్ళిపోతూనే, రంగారావుగారు వచ్చారు.

"అమ్మా! పైన బాత్రూంలో గీజరు లీకవుతుందన్నారని, ఎలక్ట్రీషియన్‌ని తెచ్చాను" అమ్మకి చెప్పి చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డాడాయన.

అమ్మ ఒకసారి, సెల్‌ఫోన్‌లో టైం చెక్ చేసి, "ఒక్క అరగంటలో అయిపోతుందంటే రమ్మనండి. లేకపోతే, ఆదివారం రమ్మనండి" అంది గంభీరంగా.

"అలాగే అమ్మా!" అంటూ బైటికెళ్ళి ఎలక్ట్రీషియన్‌కి పిలుచుకు వచ్చాడు. ఎలక్ట్రీషియన్‌కి మేడమీద బాత్రూంని చూపించి వచ్చి, "అమ్మా! ఒక్క విషయం" అన్నాడు నసుగుతూ.

"చెప్పండి" చేతిలో ఫైలుని బ్యాగులో సర్దుతూ అంది.

"మా యింట్లో ఆడవాళ్ళు చిన్న కార్యక్రమం ఏదో పెట్టుకున్నారు. అందుకు మిమ్మల్ని పిలవాలని మా ఆవిడ వచ్చింది" చెప్పాడు నెమ్మదిగా.

"రమ్మనండి" బ్యాగ్‌ని తిరిగి బల్లమీద పెడుతూ చెప్పింది. వెంటనే, ఆయన బైటికి వెళ్ళి భార్యను వెంటబెట్టుకుని వచ్చాడు.

మధ్య పాపిడితో నున్నగా దువ్వి వెనక్కి క్లిప్ పెట్టి వదిలేసిన జుట్టు, చామనఛాయలో ఉండే ఒంటిరంగు. కాస్త పెద్దగా వుండే గుండ్రని స్టిక్కర్, ప్యూర్ సిల్క్ చీరలో నాలుగేళ్ళ క్రితం చూసినప్పుడు ఎలా వుందో అలానే వుందావిడ.

ఆవిడనీ, సందీప్‌నీ విడివిడిగా చూసినా, తల్లీకొడుకులని యిట్టే పోల్చుకోవచ్చు.

ఆవిడ వస్తూనే "మీ పేరు సుమిత్రకదూ. బావున్నారా?" అమ్మ పలకరించింది.

వెంటనే నేనూ సోఫాలో నుంచి లేచి నిలబడ్డాను.

"బావున్నామండీ. అమ్మాయా?" అంటూ నావైపు తిరిగిందావిడ.

"బాగా పెద్దదయిపోయింది. బంగారు బొమ్మలా వుంది" అంటూ నా బుగ్గ పట్టుకుని లాగింది.

"రేపు సాయంకాలం మా యింట్లో సాయిబాబా భజన పెట్టుకున్నామండి. మా అబ్బాయికి యింకా ఎక్కడా సరైన ఉద్యోగం రాలేదు. సాయిబాబా భజన పెట్టుకుంటే, మంచి జరుగుతుందని మా వాళ్ళంతా ఎప్పట్నుంచో చెబుతున్నారు. ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది. ఆ బాబా దయవల్ల వాడికో మంచి ఉద్యోగం వస్తే అదే చాలు" అందావిడ భారంగా.

"ఉద్యోగం రావడంలేదా? వచ్చిన జాబ్‌నల్లా అయ్యగారు మధ్యలో వదిలేసి వస్తున్నారా? అది చెప్పరేం?" మనసులోనే గొణుక్కున్నాను.

"మీరూ అమ్మాయి రేపు సాయంత్రం ఆరున్నరకి మా యింటికి తప్పకుండా రావాలి" చెప్పి చేతిలోని కుంకుమ భరిణె తీసి నాకు బొట్టు పెట్టింది.

"నాకు కుదరదు. వీలైతే అమ్మాయి వస్తుంది" చెప్పింది అమ్మ పొడిగా.

అమ్మకి యిలాంటివాటి మీద నమ్మకం లేదని నాకు తెలుసు. అలాగని, ఎదుటివారి నమ్మకాల విషయంలో జోక్యం కలిగించుకోదు. అమ్మ పొడి సమాధానానికి ఆవిడ మొహంలో నువ్వు ఏమాత్రం చెక్కు చెదరలేదు. ముందుగానే అమ్మతో ఎలా నడుచుకోవాలో బాగా ప్రిపేరయి వచ్చినట్టనిపించింది.

వాళ్ళిద్దరూ బైటికెళ్ళిపోగానే అమ్మ నన్ను పిలిచింది. "నిన్ను అడక్కుండానే నువ్వు వస్తావని చెప్పాను. నీకు కాలునొప్పి ఎక్కువగా వుంటే బలవంతంగా వెళ్ళక్కర్లేదు. నేనిప్పుడే రంగారావుగారితో చెప్తాను" అంది నా కాలు వైపుకి చూస్తూ.

"నో!! నో!!" కంగారుగా అరిచాను.

"నేను బాగానే వున్నాను. మరీ తన్మయిలా పర్ఫెక్ట్‌గా నడవలేకపోయినా, ఏ హంసలానో, నెమలిలానో నడుస్తూ మేనేజ్ చేసేస్తాను. ఎవరో ఒకరం వెళ్ళకపోతే బావుండదు కదమ్మా"

నా మాటలకి అమ్మ నవ్వింది.

"సరే నీ యిష్టం. ఎలక్ట్రీషియన్ వెళ్ళిపోగానే తలుపు జాగ్రత్తగా వేసుకో నాకు ఆఫీసులో లేటవ్వచ్చు. నువ్వు వెళ్ళేముందు నాకొక మెసేజ్ పెట్టు" చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

"యస్స్...స్" ఆనందంగా అరిచాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments